

u ovakvoj preznačenosti stihovao uzvišenost, antičko–vizan–tisku paradigmu lepog i lepote.

Apatinska izložba nije bila ambijentalna poput somborske, već je dozvoljavala Kneževićoj slici da progovori u svoj svojoj punoći i transgresiji. U galeriji "Meander", kako će se inače zvati galerija na okuci Dunava, slike, nastale u poslednjoj deceniji, imaju svoj razvojni smer, koji se daje promatrati iz nekoliko pozicija. Jedna je gestualnost. Ona važi za svaku od izloženih slika i pokazuje Kneževića kao temperamentnog

slikara koji svaku svoju sliku doživljava veoma emotivno, kao što je veoma racionalno tretira, ali je isto tako i fizički sa njom uspostavio kontakt koji nije puko nanošenje boje na platno. To su udari koji, kao svojevremeno kod Lubarde za koga je Laza Trifunović govorio da se "bori sa platnom", pored likovne smisaonosti ukazuju i na karakterne i psihološke odrednice autora. Zato je ova izložba Kneževića, u Apatinu, otvorenija, narativnija, otkrivajuća, za razliku od somborske nemosti i trp–kosti ambijenta kao likovnog događaja.

KRAGUJEVAC

Mihailo Kandić

RADOMIR ĐUKANOVIĆ (Užice), Slike

Moderna galerija, Maj 2005.

Radomir Đukanović (1979) pripada onim mladim slikarima koji slikaju klasično a "poje" obnoviteljski, kako se radilo i u moderni a kako se radi u još vladajućoj postmoderni. On, naime, koristi i neslikarski materijal, onako kako se radilo u visokoj moderni, kada je dominirao enformel, kao kruna svih onih istraživanja koja su počivala na iskustvima sa materijalom i radom u materiji.

Đukanović je asocijativan slikar. Kada se to konstatuje, ne misli se na onu ikoničku zaravnjenost prepoznatljivosti, onu malodušnu imitantnost koja je dovoljna, kao pogled koji je nešto "zamislilo" u prepoznavanju. Ne, Đukanović razvija svoju likovnu naraciju, koja je bremenita pričom i "iskustvom" za tako mladog umetnika, i čoveka uostalom, kao da je za njim sva istorija ljudske civilizacije, sva ona pećinska umetnost crteža u kojoj se jednom linijom zaokružuje svet, maltene kosmos. Da, tako deluje slika mladog umetnika koji promišlja kao da je za njim svo iskustvo istorije umetnosti. On zna šta

je linija, zna šta je kolorit, zna šta je kompozicija, zna šta klasičnu sliku čini slikom kao medijem, ali zna i da je svedok svoga vremena i da je koncept takođe naizostavna komponenta likovnog dela, koje više nije strogo medijski ograničeno i podeljeno na sliku, skulpturu ili grafiku, nego može biti i primenjeno delo, mozaik, na primer, a da ipak bude slika. To je dokazao i njegov prethodnih, duplo stariji slikar Zoran Dimoski, iz Beograda, koji je za svoj mozaik na jednom od "Okto–barskih salona" u prestonici dobio nagradu za "slikarstvo".

Đukanović nije toliko radikalno, ali je u sliku uneo svoj neslikarski materijal – dodatak boji da dobije u plastici, drvene table, a i ram je postao sastavni deo njegove slike. Time on dobija sliku koja se ne može definisati po tradicionalnim merilima, jer ih transgresira. Ali je to (post)tradicionalna slika po svemu ostalom, pa i po "siromašnom" "izrazu", po konceptu koji pretpostavlja zamenu ostvarenog pretpostavljenim kontekstom. Sa "svojim" kontekstom, koji je znatno proširio narativne i racionalne dimenzije slike, svodeći emocionalne na jednu jedinu dilemu – za ili protiv – Đukanović pokazuje kako se mogu spojiti tradicija (gotovo, završeno delo) i sasvim otvoren koncept, budući da je njegova slika istovremeno "skica" nekog zamišljenog ili kontekstiranog koncepta/projekta.